

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Z P R Á V Y Č S K P

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Členský obežník
Československého zväzu kresťanských pracujúcich
Švajčiarska

1971 - August/September - Číslo 8/9

Ešte otázka prázdninová: Boli ste v Ravene?

Sú dva nesporné zdroje kultúry bieleho človeka. Antika a kresťanstvo.

Väčšina vecí sa časom obnosí, ale tie základné a prirodzene vlastné nie. Preto patrí k dnešnej dobe rovnako ako k uplynulým storočiam - Platon, Aristoteles, Feidias a rímske právo. Nimi sa aj dnes merí vsetko nové - či vedome alebo podvedome. A preto sa od Kristovho narodenia až do dnes v nových vlnách obnovujú slová a myšlienky evanjelií.

Shodou historických okolností, je Ravenna, obľúbený cieľ prázdninového cestovania - miestom, kde sa Antika s Kresťanstvom stretli po prvý raz na poli umenia a zhostili sa diela vrcholným spôsobom. Pre naše zamyslenie a obdiv tam stojí niekoľko chrámových stavieb, s okúzľujúcimi mozajkami.

Karel Čapek píše v Italských listoch: "Ak budem ešte raz a dôkladnejšie písať o tom čo som videl, budú tam Revenské mozajky listom najdojatejším"

Z obidvoch partnerov, ktorí sa tu v 5. storočí po Kristovi zišli, bola Antika tým, ktorý bol akosi fyzicky silnejší, ale mravne a intelektuálne na ústupe. Naproti tomu Kresťanstvo bolo mladé a plné ducha. Antika teda poskytla formu, Kresťanstvo obsah, celej vtedajšej kultúre a umeniu. Kresťanstvo uchovalo ^{tak} dedičstvo Grékov a Ríma, ktoré by bolo inak uhynulo vo vlastnej slepej uličke. Je veľmi poučné sledovať históriu tejto doby. Na jednej strane impozantný rozvoj techniky a organizácie, na druhej strane vzduchoprázdno - mravné, duchovné, náboženské, neustále sa zväčšujúce, ako by vôbec nebolo niekdajšej plnosti Antického ducha práve v týchto oblastiach.

Profesor Harwardskej university Sorokin poukazuje vo svojej knihe "Kríza nášho veku" výstražne na nápadnú podobnosť tejto časti dejín európskeho ľudstva s našou dobou. Kto sa hlbšie zamyslí, musí mu dať za pravdu. Podarí sa aj dnes kresťanstvu to, čo sa mu podarilo vtedy? To, o čom svedčia i Ravenské pamiatky?

O O O O O

HOCI SOM NEZÁVISLÝ OD VŠETKÝCH, DAL SOM SA DO SLUŽBY VŠETkým ..
APOŠTOL PAVOL

Z P R Á V Y Z Č S K P

VZPOMÍNKOVÁ SLAVNOST NA PAMĚŤ 25. VÝROČÍ ŘEČI WINSTONA
CHURCHILLA V CURYCHU.

Náš Československý svaz křesťanských pracujících Švýcarska spolu se Svazem československých spolků ve Švýcarsku poslali účastníkům této vzpomínkové slavnosti toto memorandum.

Účastníkům vzpomínkové slavnosti
na paměť 25. výročí řeči
Winstona Churchilla v Curychu

Upřímně zdravíme setkání předních západoevropských politiků v Curychu jako důkaz jejich pochopení nutnosti evropské integrace, na kterou poukázal právě před 25 roky ve svém curyšském projevu Winston Churchill.

Myšlenka integrace je nám velice blízká neboť sami velice smutně a tíživě pociťujeme téměř neprodyšné oddělení občanů totalitních režimů ve východní Evropě od ostatních demokratických evropských států železnou oponou. I na východ od této násilím vybudované přehrady žijící lidé touží ve své převážné většině po svobodném životě v demokratickém právním řádu a my z nich, kterým se podařilo uniknouti z totalitní moci komunistických diktátů, naléhavě připomínáme, aby se na ně při snahách o evropskou integraci nikdy a za žádných okolností nezapomnělo.

Není snad na škodu si v této souvislosti uvědomit, že na konec tohoto měsíce připadá ještě jedno výročí - výročí neblaze proslulého Mnichovského diktátu. Kam vedla naivní víra, jejíž osudnost včas rozpoznali na západě vedle Winstona Churchilla jen ojedinělí politikové, že obětováním malého svobodmilovného státu a jeho lidu lze uspokojit zločinné nacistické hnutí toužící po násilném ovládnutí světa a vykoupiti světový mír je, doufáme, ještě dostatečně dobře známo.

Chápeme touhu každého po uvolnění napětí ve světě, ale současně velice důrazně varujeme před ustupováním mocenskému nátlaku, které může vést jedině ke katastrofě. Postřelení člověka u Berlínské zdi bezprostředně po podepsání dohody o Západním Berlínu naše varování jen zesiluje. Jedinou "vinou" tohoto člověka bylo, že toužil po základních lidských právech formulovaných OSN již před 23 roky.

Jedinou dlouhodobě účinnou obranou proti mocenským výbojům totalitních systémů je nekompromisní obrana všech lidských práv a svobod. Účinnost soustředěného odporu byť neozbrojeného lidu proti sebesilnější moci ukázaly ostatně události v Československu bezprostředně po jeho okupaci 1968. K opětovnému utužení komunistické diktatury a zejména k morální porobě všeho lidu přispěla teprve později vyložená zrada některých představitelů, t.zv. realisticky kompromisní postoj jiných, a v neposlední řadě i pocit opuštěnosti ostatním světem, kořenící již v trpkém zklamání po Mnichovském diktátu.

Je jistě beznadějně prosazovat dnes okamžité osvobození východoevropských národů, je však současně nejvýše nebezpečné

nemyslet na jejich osud. Obyvatelé Západního Berlína si jistě zasloužili úsilí, které USA, Anglie, Francie i NSR vynaložily, aby jim zajistily klidnější život. Stejně pochopení si však zasluhují i obyvatelé Východního Berlína a neméně i všichni ostatní demokraticky smýšlející lidé za Železnou oponou. Soustavný tlak občanů svobodného světa i jejich vlád na totalitní režimy proti nejkřiklavějšímu porušování lidských práv jim může hodně pomoci.

Při každé příležitosti ať představitelé moci v totalitních režimech pocítí, že se svobodný svět nikdy nesmíří s vězněním nevinných lidí v žalářích, s potlačováním svobody pohybu, s násilným odlučováním dětí od rodičů a se soustavným odpíráním politických i náboženských práv a svobod v rozporu s Chartou lidských práv.

I tento pocit solidarity s porobeným lidem ve východní Evropě se musí stát nerozlučnou součástí všech snah o evropskou integraci.

V Curychu dne 17. září 1971.

Text byl předán také švýcarskému tisku. Kdo pozorně sledoval při slavnosti pronesené projevy zajisté pochopil proč se tento jeho zveřejnění ve své většine raději vyhnul. Oficiální cesty vedou toho času, Bohu žel, poněkud jiným směrem. Budiž to výzvou k ještě většímu úsilí s naší strany!

o o o o o o o o o o

- oo K tohoročnému 21. augustu vydal Čsl. klub Ján Palach v Curychu precitene "Prehlásenie k národom celého sveta". Většina členů měla zajisté příležitost sa s ním už soznámiť. Presto z neho pripomíname znova zvlášť dve veci: Pripomienku, že ČSR ako samostatný štát prestala existovať už 26. februára 1948 - a dôveru k mládeži: "Veríme, že ako na jar 1968 naša mládež zdvihla zástavu slobody a išla za svojim cieľom i za veľkých obetí, že príde chvíľa, keď táto mládež prelomí všetky hrádze útlaku a nájde cestu k demokracii v ČSR, tak i v ostatných štátoch Európy, ako aj v samostatnom Sovietskom zväze"

S touto vierou v mladých podivuhodne súhlasí vspomienkový článok vo švajčiarskom študentskom časopise Kaktus. Nevieime odkiaľ má autor svoje informácie, ale píše doslova o dnešnom Československu: "... ale viera v lepšiu budúcnosť zostala. Túha po väčšej miere slobody znova stále rastie. Predovšetkým mladá generácia nie len v ČSSR ale na celom východe je čím ďalej tým menej ochotná sa zmieriť s dnešným stavom. Kritické sily sa dostávajú všade do pohybu - a jedného dňa sopka vybuchne ... "

- oo KLUB PRÁTEL KŘEŠŤANSKÉ DEMOKRACIE byl založen v Curychu 24. dubna. Nehodlá omeziť svou aktivitu pouze na Čechy a Slováky. Jeho program je především ideologický. Boj proti materialistickým naukám, které narušily a stále narušují mravní strukturu naší společnosti. V plánu je i činnost publikační (skupina TERČ). Předsedou byl zvolen bratr Jaroslav Mařák z Bernu, který již ve vlasti patřil k předním bojovníkům za novou křesťanskou demokracii. Na ustavující schůzi byl pozván a promluvil na ní bratr Jaroslav Kusý, předseda celosvětového Hnutí čsl. křesťanských demokratů v exilu.

- oo PROFESOR DR.L.RÉVÉSZ ze švýcarského OSTEUROPA-INSTITUTU přednášel ve Winterthuru pro švýcarskou mládežnickou skupinu FORUM 70 o militarisaci ve státech t.zv.východního bloku. I přítomným našincům pověděl leccos nového. V souvislosti se stále diskutovanou Konferencí o evropské bezpečnosti upozornil na skutečnost, že SSSR má kromě normální armády ještě téměř stejně silné a stejně vyzbrojené vojensko-policejní sbory státní bezpečnosti - a několikamilionovou, opět stejně vyzbrojenou pohraniční stráž. Kromě toho předvojenská výchova mládeže je tak důkladná, že již z mladíků ještě "vojnou nepovinných" činí hotové, veškerého vojenského řemesla znalé vojáky. SSSR si tedy může dovolit zrušit armádu třeba celou - prakticky bez jakékoliv újmy na své úderné síle. Třikrát běda všem, kteří uvěří.
- oo POVINNÝ ROČNÍ PŘÍSPĚVEK ústřednímu CNG byl našemu Svazu rozhodnutím výboru CNG ze dne 3.září snížen pro rok 1971 na polovinu. Švýcarští přátelé nám vyšli vstříc s ohledem na naše velmi nízké členské příspěvky.
- oo NENECHTE SI UJÍT přednášku Heleny Tarasovové 26.října ve Winterthuru (Kantonschule Rychenbergstrasse - ve 20,15hod). Thema: Boj za demokratické Rusko. Pochopitelně jde o boj bojovaný v ruském podzemí. Stežší si lze představit něco v současné době aktuálnějšího.
- oo DOPLNOVACÍ ČESKOSLOVENSKOU ŠKOLU založila a zorganizovala Československá Beseda "Švatoptuk Čech" v Curychu. Tato škola je určena českým a slovenským dětem k doplnění znalostí nářečtiny a národních dějin. Vyučování ve dvou věkových skupinách vždy v sobotu od 16. do 18. hodiny. Přihlášky a informace: Arch. Rudolf Fiala, Badenerstr.57, 8952 Schlieren.
- oo OSLAVU 28.ŘÍJNA v Curychu si letos vzalo na starost Sdružení bývalých československých politických vězňů. Naše curyšská místní skupina se spolu s ostatními curyšskými krajan-skými spolky k této vzpomínce připojí.
- oo V NEU ST. JOHANN, malé to obci na cestě z Willu do Nesslerau bude v neděli 3.října v 11 hod. sloužit českou mši svatou Otec Vondra ze St.Gallen. Na oběd a přátelskou besedu zve pak všechny krajany p.Vojáček do své restaurace "Traube" v Nesslerau.
- oo A k a d e m i c k ý t ý d e n v Hünfeldu u Fuldy v BRD pořádá ve dnech 25. - 30.září zvláštní výbor při České duchovní službě ve Frankfurtu n.M., kterou vede P. Josef Jech. Jde o cyklus přednášek spojených s diskusemi, s promítáním filmu a s hudebním programem. Přednášet se bude česky nebo německy, podle národnosti přednášejícího na témata z psychologie, literatury, politiky, historie a křesťanské filosofie. Přednášející jsou čelné osobnosti čsl. exilu a přední pracovníci KD-hnutí Německa.
- oo Na světě je více nežli 1,5 milionu lidí v ě z n ě n ý c h pro svoje politické přesvědčení či pro svůj světový názor. Toto číslo zveřejnila společnost Amnesty International na svém posledním zasedání v Bruselu.
- oo Koncem roku 1970 bylo ve Švýcarsku celkem 12.417 Čechů a Slováků.

Ú V A H Y - D O K U M E N T Y

SVETOVÝ KONGRES SLOVÁKOV V ZAHRANIČÍ.

V dňoch 16. až 20. júna t.r. konalo sa v Torontu záverečné zasadanie Svetového kongresu Slovákov v zahraničí. Podľa prianí a výrokov zakladateľov, vytvorila sa takto reprezentatívna organizácia Slovákov vo svete, ktorá má tlmočiť ich právo na samourčenie.

Podľa stanov má napomáhať a podporovať kultúrny, náboženský, vedecký, politický a ekonomický rozvoj slovenského národa a všetkých ľudí slovenského pôvodu. Má vytvárať predpoklady pre medzinárodnoprávne uznanie osobitnej a z nej vyplývajúcej zvrchovanosti slovenského národa ako prirodzeneprávej základne jeho vlastnej štátnej nezávislosti. Zasadania sa zúčastnili delegáti mnohých slovenských organizácií i z ostatných častí sveta.

O priebehu zasadania prinášame zprávy pre našich členov. Pre autentičnosť vyberáme z nezávislého časopisu "Slovenský Hlas", orgánu "Kanadského Národného Spolku", ktorého početná delegácia sa Kongresu zúčastnila - nasledovné: Pod nadpisom "Svetový kongres Slovákov založili" sa uvádza: "Účastníkov privítal predseda Román a zdoraznil poslanie Kongresu, aby sa pomohlo slov. národu k slobode a aby sa predlžil slovenský život aj za hranicami Slovenska.

Po prednesení tajomnickej správy za uplynulý rok Janom Vojtechom Stephenson nasledovali správy komisií. Potom v prvý deň 17. júna začala sa Vedecká konferencia o Slovensku, ktorá trvala až do 18. júna s prednáškami viacej ideovo-politických smerov. Odpoľudnia 18. júna pokračovalo gen. zhromaždenie a to správami komisií s diskusiou. Zhromaždenie pozdravil dr. Hletko, ktorý vyzdvihol slovenský národný ekumenizmus, ako zbliženie aj v tomto zakladajúcom sa telese. Pozdrav za slov. ev. synodu Sion v Amerike predniesol Rev. Šintaj s prísľubom súčinnosti v duchu slovenskej ekumény. Zatým nasledoval programový prejav predsedu Romána. Poukázal na cieľ Kongresu ohľadne slobody pre slovenský národ, šírenie spolupatričnosti medzi krajanmi a že Kongres bude len napomáhať jestvujúce slovenské organizácie a nemá ich nahrádzať. Potom čestný predseda biskup Grutka za náboženskú komisiu predniesol referát. Správy konštitučnej a politickej komisie pozastavilo zhromaždenie a odložilo po dlhších debatách na schválenie až po ďalšom doplnení a zmenách. Dr. F. Thurzo zo Slovenska za svojho súkr. pobytu v Kanade zhromaždenie pozdravil aj za Zahr. ústav Matice slovenskej. Po prejave dr. Boehma za tlačovú komisiu, Dr. Kružliaka za kultúrnu komisiu a Pirohovej za mládež - zhromaždenie pozdravil Ukrajinec dr. Rudnický. Po spoločnej večeri bol zá-
bavný program, v ktorom slovenské melódie obodril mysle prítomných účastníkov Kongresu po dlhých dúškoch programových rečí.

Tretie zasadnutie 19. júna otvoril modlitbou ev. farár Rev. D. Tóth. Po schválení stanov ako ich predniesol dr. Braxator, prerokovala sa a schválila i politická rezolúcia. Za finančnú komisiu predniesla návrhy pi. Lipovská. Za predsedu gen. zhromaždenie zvolilo Romána, za ^{pod}predsedov: dr. Behuncíka, dr. Hletku, dr. Braxatora, dr. Bohma, dr. Loebla, dr. Kirschbauma, dr. Pauču a dr. Durčanského. Za gen. tajomníka zvolili Rev. D. Tótha. Ukáže sa v priebehu dvoch rokov, či aj novozvolené komisie budú lepšie

pracovať ako dosiaľ. Rezolučná komisia nevykázala v prvom roku nijakú aktivitu, podobne ani finančná. Budúce gen.zhromaždenie má byť podľa rozhodnutia tohto zhromaždenia vo Švajčiarsku 1973. Zakľúčenie rokovania bolo hymnou Hej, Slováci.

Večer bol slávnostný banket, na ktorom prehovoril aj premier Ontaria Hon.W.Davis. Zápasný program vyplnil spevácky súbor Romanova a krajanská hudba Laciaka vyhrávala do tanca. V nedeľu na záver boli slávnostné bohoslužby vo všetkých slovenských chrámoch v Toronte. Pridali duchovnej odvahy účastníkom kongresu." ... Toľko citát z krajanského časopisu.

Kongres skončil ... Zúčastnení delegáti sa rozišli. Ich zprávy podávané svojím organizáciám sa i po druhom zasadaní vyznačujú značnou názorovou rozpornosťou; časť pre, časť proti, a časť neutrálna. Potom predpokladaná a nutná jednohlasnosť pre realizáciu a činnosť takejto reprezentatívnej organizácie zostáva i naďalej iluzórnou. Naopak, zo strany väčšiny je vystavená oprávnenej kritike. Pre ilustráciu citujeme zo spomenutého krajanského časopisu z príspevku "Poučenie zo založenia Svetového kongresu Slovákov":

...!Založili azda s medzinárodnou pôsobnosťou svoje svetové teleso pre boj za právo na samostatnosť slovenského národa. Tým sa myslí vymanenie Slovenska zpod okupácie z cudzej nadvlády. Medzi Slovákmí v zahraničí začínajú sa konkretizovať snahy, ktoré pre svoju domnelú nadradenosť pravicové skupiny (najmä SOV a SNR v z.) prekazili pred 20 rokmi, keď odmietli súčinnosť s demokratickou časťou slovenského exilu a možnosť stretnutia v meste Niagara Falls. Tento raz sa pod vedením br.Romana pravicová skupina slov.exilu aj emigrácia dáva dovedna s ľavicovou či socialistickou slovenskou skupinou, ale postráda zastúpenie slovenských demokratov a nezávislých skupín.Tie zatiaľ odmietajú účasť v Kongrese.

Založenie tohto telesa značí vytriezvenie pre tých, čo videli zjednotenie Slovákov v slobodnom svete na dosah ruky. Podľa nich nemá toto založené teleso budúcnosť za terajších okolností. Aj po zdánlive jednohlasnom "odkývaní" konkrétneho programu ostávajú protichodné názory, najmä v politických veciach, rovnako pokiaľ ide o vydržovanie a zabezpečenie tohto telesa. Napriek dlhodobým prípravám postrádal sa pružný priebeh zasadnutia. Predsedníctvo často striedalo v rokovaniach slovenčinu s angličtinou, čo pre Slovákov z Európy vyzeralo veľmi trapné. Súbežné zasadanie vedeckej konferencie o Slovensku bolo na úkor vyriešenia životne dôležitých záležitostí kongresu.Dobudovanie jeho výstavby sa len naskovalo, či odbavilo narýchlo, že sa miestnosti musia uvoľniť a pod. Nedala sa príležitosť, aby sa predstavili aspoň krátkymi pozdravmi delegácie.Vedenie nič nedalo na rezolúcie a ani rezolučná komisia neprédniesla svoj referát a jej predseda a podpredseda sa neukázal pred gen.zhromaždením Podobne ani finančná komisia nepodala prehľad o hospodárení za prvý rok. Zápisy zo zhromaždenia nijaké."

Záverom možno len dodať - ani v súčasných podmienkach nemôže cieľ posväcovať prostriedky.

Sr.

o o o o o o o

"VIKINGOVA LINIE"

Z knihy P.Accoce a P.Gueta vydané Mladou frontou v r.1970.

Str. 55 "-- má své kořeny hluboko v minulosti. 17.dubna 1922. Bylo to na Hod Boží velikonoční

Josef Stalin, nový generální tajemník komunistické strany

pověřený prováděním Leninových plánů, vzal na sebe před měsí-
cem odpovědnost za osud SSSR. V Rapallu, starém lázeňském mės-
tě v Janovském zálivu na Riviéře, podepíše Německo a SSSR
17.dubna smlouvu navazující znovu diplomatické styky mezi oběma
zeměmi. Nikolaj Krestinskij, bývalý advokát, člověk plachého
pohledu, bude zastupovat Sověty v Berlíně. Distingovaný hrabě
Brockdorf-Rantzau přijede do Moskvy jako velvyslanec křehké
výmarské republiky, kterou řídí Friedrich Ebert.

Německo prohrálo nedávno první světovou válku. Hrozí mu
vážná krise Sovetský svaz, odříznutý od světa, není na
tom o mnoho líp. Odmítá podepsat závazky bývalého carského
Ruska, vzít na sebe dluhy cara Mikuláše II. To poražené, svár-
livé Německo a ten bežce zápasící Sovetský svaz si přiznají
v Rapallu stejná práva. Rozhodnou se, že si budou dávat na -
vzájem přednost při výměně zboží... Sověty nakupují stroje u
německých firem. Jejich inženýři a zprostředkovatelé realit-
ních obchodů jezdí sem tam mezi Moskvou a Berlínem. Němečtí
technici dosáhnou krásného postavení v ruských dolech, v so-
větských elektrifikačních podnicích..... Reichswehr bude všech-
no platit. Klidně. Do roku 1930 pohltí celou třetinu jeho roč-
ního rozpočtu - přes 120 milionů "stabilizovaných" marek -
- zvláštní kartel: Gesellschaft zur Förderung gewerblichen
Unternehmen, - to jest společnost pro zvelebení průmyslových
podniků. Tato společnost má dvě kanceláře. Jednu v Berlíně a
druhou, důležitější, v Moskvě. Jedná přímo se sovětskou vlá-
dou, má v celém SSSR četné filiálky. Ve Fili a v Samare, na
hranicích střední Sibíře, stavějí letouny Junkers, v Tule a
Zlatoustu vyrábějí granáty, v leningradských loděnicích ponor-
ky a dokonce křižníky. Zřídí rovněž tři velké výcvikové základ-
ny pro Německo. Jednu v Lipecku pro letectvo, druhou ve Voro-
neži, také pro letectvo, třetí v Kazani na středním toku Volhy
pro tanky. Tam bude cvičit tajný reichswehr, který bude mít
vcelku dvacet tisíc mužů, vybraných mezi nejlepšími bojovníky
první světové války; budoucí poddůstojníci a důstojníci wehr-
machtu. Každý z těchto vojáků bude před odjezdem naoko pro -
puštěn, vyškrtnut ze seznamu německé armády. Až se vrátí, zas
ho tam docela prostě zařadí. Znamenitá kamufláž. Báječné do-
brodružství. Prototypy letounů, tanků, sestrojené v tajných
laboratořích Německa, jdou jako součástky přes svobodný ště-
tinský přístav do SSSR. Skládají je v Leningradě. Když je smon-
tují, vyzkouší, přikročí se v sovětských dílnách k sériové vý-
robě. První bombardovací stíhačky "Jabos", první typy "Stuk",
budoucí Focke-Wulf létaly takto nad Donem jako doprovod cvičí-
cích jednotek Rudé armády. Na oplátku zas mladí sovětsí voja-
ci, pečlivě vybíraní, aby se mohli stát štábními důstojníky, se-
dají v těchto la-icích jako přední důstojníci reichwehru. Učí
se s nimi válenickému umění Moltkeho, Clausewitze, Ludendorffa.
Vlády obou národů jdou za svými politickými cíli, ale v teré-
nu si jejich vojáci rozumějí velmi dobře. (Maršál Tuchačevský,
gen. Jakir, Kork, Uborevič a Feldmann)

..... je důležité zabránit všem prostředky tomu, aby ne-
vznikl spolek mezi Německem a Spojenci.

Chápene teď lépe, proč žádný velitel, ať ruský, nebo ně-
mecký, neponyslel na možnost německo-sovětské války, než se
dostal Hitler k moci. Takový konflikt by se zdál oběma štábům
bratrovražedný, byly přece dokojeny týmž mléčen.

PRÁVA A DEMOKRACIE.

Uveřejňujeme český překlad článku, který pro nás napsal Paul Gebhard, předseda švýcarské mládežnické skupiny "FORUM 70", o níž jsme již nejednou referovali.

Je to až otřesné, jakou měrou v lidu naší švýcarské vlasti ochabuje povědomí základních principů našeho státu. Ona část národa, která se s oblibou označuje jako "mlčící většina", se sice stále ještě domnívá, že je u nás všechno v nejlepší pořádku. Několik příkladů, jejichž počet by bylo možno libovolně zvětšit, at' ukáže, že si tato "mlčící většina" brzy vykope vlastní hrob, jestliže se svého mlčení včas nevzdá.

1. V jedné curyšské restauraci byl švýcarský host vy - zván příslušníky extrémní skupiny "Rockers", aby vyklopil dva franky, nebo že bude zbit. Host poslechne - ale pak se odebere na nejbližší policejní strážnici, odkud přivede na místo činu asistenci. Ještě než mohou něco udělat nebo říci, jsou zde však policisté ostatními hosty - vypískáni. Násilníci pochopitelně nebyli nalezeni. Podobných "nedořešených" případů má policie mnoho.

2. Jedna švýcarská politická strana "středu" uveřejnila nedávno svůj akční program pro letošní volby do ústředního parlamentu. Je v něm řeč o zlepšení v AHV, o hospodářských a podobných otázkách. Celá evropská politika se zúžila na pouhé hospodářství. Jde doslova jen o dobré zisky, o dobré zaopatření. Ani slovíčka o duchovním sjednocení Evropy!

3. Stav na švýcarských školách je takový, že většina učitelů vstěpuje svým žákům jenom vědění ale vůbec ne představu o tom, jak má vlastně vypadat správný člověk. Mnozí nemohou ani sami sebe předvést žákům jako vzor - jsouce sami nahlodáni materialismem konsumní společnosti. Jaký div, že se mládež bouří. Odkud se má dozvědět a na čem si má ověřit, co to jsou lidská práva a co je to lidská důstojnost? Manko vyplňují velmi šikovně a ochotně levicově extrémní verbíři a nelze se divit, že se jim daří vlákat do svých organizací tolik mladých Švýcarů.

4. Ve francouzském časopisu "Paris Match" byl 13.srpne uveřejněn interview s generálem Janem Šejnou o útočných plánech "Varšavského Paktu". Ve Švýcarsku přetiskl interview na příklad winterthurský "Landbote", dokonce na titulní straně. Ani slovem se o něm však nezminily katolické noviny "Neue Zürcher Nachrichten", ani přidružený winterthurský list "Hochwacht", ani "Arbeiter Zeitung" ani - pochopitelně - "NZZ". Jaké to útočné plány? Ve třech dnech ovládnout Německou spolkovou republiku až k Rýnu. Obětovat na to všechny vojenské síly východoevropských zemí. Pak nasadit sovětské jednotky a s nimi dobýt Francie, která se nepovažuje za vážného protivníka. Současně obsadit Švýcarsko. K tomu jsou již pro Německo a Švýcarsko natištěny i potřebné potravinové lístky. V NDR jsou již připraveny mimořádné soudní tribunály k provedení soudního řízení s 10 000 předem označených německých občanů, kteří by byli v prvních dnech války zatčeni. Též sabotážní útvary jsou již vycvičeny, aby mohly v den "X" započít svou neblahou činností.

To jsou tedy čtyři příklady malého zájmu o veliké věci, který se nedá vysvětlit "jen" zásadou neutrality. Vždyť v lec - kterých i jiných případech jde či šlo přímo a jasně o poru -

šení základních lidských práv.

Mezi jinými tu bije na poplach švýcarské "Hnutí za lidská práva" (Aktion für Menschenrechte) spolu se svou mládežnickou organizací "Forum 70". O letošních svatodušních svátcích zorganizovalo "Mezinárodní sněm mládeže" v městečku Wildhaus v kantonu St. Gallen. Zprávy ČSKP na něj upozornily již v únorovém čísle. Heslem tohoto sněmování byla obrana proti diktaturám jakéhokoli ražení a boj za lidská práva v Evropě. Úmyslem bylo zaktivisovat mládež pro sjednocení Evropy. Na konci sněmování byl schválen dokument, který vypracoval přítomný profesor Dr. Werner Kägi, právní poradce spolkové vlády. Tato resoluce, vytyčující ideovou základnu pro sjednocení Evropy, je popsáním zásad, které mládež tolik potřebuje, aby měla za čím jít.

Toto jsou její hlavní požadavky:

1. Federalismus.

Federalismus je státní forma, jejíž charakteristikou je tolerance neboli snášenlivost. Respektuje svébytnost všech svých článků, které jsou o sobě autonomní. Sjednocení na základě federalismu se jeví být pro Evropu stále více a více životní nutností. Je to organizace organizací, souhrnný pořádek dílčích pořádků a tedy pravý opak jakékoliv formy totalitního uspořádání.

2. Demokracie.

Dílčí "pořádky" t.j. státy tvořící tuto evropskou federaci, musí být demokraticky legitimní. Jejich principem musí být "Vláda z lidu, lidem a pro lid". Lid, t.j. všichni dospělí občané a občanky musí pak mít právo spolurozhodovat i o všech dalších a užších společensky organizačních opatřeních, z nichž pro ně vyplývají práva a povinnosti. "Pojmy "demokracie" a "spolurozhodování" musí přestat být pouhými hesly a musí se stát politickými skutečnostmi. Demokracii je možno v pravém slova smyslu uskutečnit jen tam, kde je demokratická též organizace užších společenství, t.j. obcí, krajů, zemí atd. Politická svoboda je pak možná jenom na základě svobody osobní a na základě platnosti právních norem neboli právního státu.

3. Osobní svoboda.

I režim nerespektující a neazručující osobní svobodu může uspokojit mnohé z potřeb jednotlivců - zvláště při dnešních technických vymoženostech. Nemůže se však nazývat demokracií. Vůle lidu se může vytvářet jenom ve společenství, v němž je každému jednotlivci zaručena svoboda svědomí, a svoboda mínění a jeho projevu. O tuto svobodu osobnosti je nutno stále bojovat. Dnes je ohrožena stejně tak kvůli jednotlivců jako kolektivisujícími a totalitárními tendencemi.

4. Sociálně právní stát.

Jedním z hlavních úkolů politické činnosti musí být umožnit všem občanům využít jejich práva na svobodu - a to cestou uskutečňování sociální spravedlnosti. Tu nejde pak o žádné "buď - a nebo". Výrazem spojení demokracie, svobody a sociální spravedlnosti je pouze sociálně právní stát.

5. Lidská práva.

Právo na svobodu osobnosti musí být dáno každému člověku bez ohledu na státní příslušnost, původ, náboženství, po-

hlaví, kulturní stupeň a řeč. Uskutečnění tohoto požadavku je velkým úkolem naší doby.

6. Evropská federace

Evropská federace není nic samoučelného. Je to nutný krok k vytvoření základny pro uskutečnění opravdu humanitního řádu.

Cestou evropského sjednocení bude možno překonat anarchii státních suverenity a s ní spojené konflikty a války, které měly v Evropě zhusta charakter válek občanských. Ve federaci se budou moci eventuelní protiklady naopak přetvořit ve tvůrčí spolupráci. Mezi oběma světovými supervelmocemi si evropské národy vymohou a zachovají svou svobodu jedině cestou federativního sjednocení.

Tato federace může stavět na základech daných stávajícími institucemi (Evropská rada, EWG, Euratom atd.). Některé z vyjetých kolejí však bude nutno opustit a některá uzavřená okna otevřít. Zdá se totiž, že byla prozatím vyvinuta příliš jednostranná snaha po výhradně hospodářském sjednocení.

Nejde pouze o novou hospodářskou a politickou velmoc. Nejde ani jen o vysokou životní úroveň či o nejvyšší míru růstu. Nade všechno toto by se měla evropská politika vyznačovat tím, že je jí prvním cílem uskutečnění lidských práv a sociálně právního státu - a že bere vážně svou zodpovědnost také k ostatnímu světu.

Tato nová Evropa musí být otevřeným společenstvím (société ouverte). Otevřeným především lidskosti, službě vývojem zemím a dílu spravedlivého a trvalého míru.

7. Evropská federace se nesmí omezit pouze na svobodné země západní Evropy.

Evropská federace předpokládá solidaritu. Teprve naplněná solidarita představuje integraci. Solidaritu nelze stavět na desintegraci. Cenou, zaplacenou za svobodu naší, nesmí být nikdy nesvoboda druhých.

8. Evropské občanství.

Stát vzniká z politické vůle lidu. Ve společné politické vůli národa ke státní jednotě žije již její budoucí občan. On, občan, existuje tedy dříve nežli stát. Navrhuje se proto zřízení instituce "evropského občanství" - bez ohledu na národnost a území.

Tolik usnesení Mezinárodního sněmu mládeže, přijaté 30. května letošního roku.

Jím ovšem práce nekončí. Zveme všechny, kteří se k jím vytyčené základně hlásí k další spolupráci na jejím uskutečňování. Zveme mládež i dospělé. Staňte se i vy členy švýcarské "Aktion für Menschenrechte" nebo skupiny "Forum 70". Předplaťte si jejich časopis. Informace obdržíte v redakci Zpráv ČSKP.

o o o o o o o o o o o

JAKO PLAVEC NA ŠIRÉM MOŘI zná svou cestu jen proto, že vzhlíží k hvězdám, tak i národ tvoří své dějiny tím, že spěje k svému společnému cíli a usiluje uskutečnit určité hodnoty.

PECKA: ČLOVĚK A DĚJINY

KDO JE TO DOM CAMARA.

Letošní curyšské vystoupení Doma Camary, brasílského preláta a sociálního reformátora, bylo pro mnohé z nás první příležitostí seznámit se s myšlenkami a prací této vynikající a svým způsobem jedinečné osobnosti. Svým projevem na curyšském Helvetia-Platz, tradičním místě setkání švýcarských odborářů a tedy místě ne právě typickém pro projev církevního hodnostáře, dokázal strhnout 3000 přítomných k nadšeným projevům souhlasu. Vyvolal ale též mnoho rozruchu v těch kruzích, které se cítily být jeho přírodními a nepohodlnými vývody potrefeni. Posouzení této stránky věci však přenechme kompetentním místům. Všimněme si spíše toho, co z Camarova učení má všeobecnou platnost a dotýká se tedy také nás.

Dom Helder Pessoa Camara, arcibiskup z Olindy a Recife na severu Brazílie, patří k těm nemnohým v církevní hierarchii, kteří správně rozpoznali kořeny zla dnešního světa a jsou ochotni k jejich odstranění přispět krajními osobními obětmi. Jeho arcidiecése se rozprostírá na severu Brazílie, v oblasti s neuveritelnými sociálními rozdíly. Majetek - zejména půdu - vlastní doslova několik rodin. Na ostatní nezbyvá nic, kromě přístřešku z plechu, nepřízně živlů a živobytí co den přinese. A právě v těchto podmínkách se snaží Dom Camara uskutečnit svou představu o sociální spravedlnosti. Není utopista. Ví, že naprosté vyrovnaní není možné, že vždy budou bohatí a chudí. Chce však, aby v duchu křesťanské a obecně lidské etiky zůstaly tyto rozdíly jen v takové míře, která by byla ospravedlnitelná. Proto apeluje na bohaté, aby se vzdali části svého nezaslouženého bohatství dřív než bude pozdě. Proto přináší základní osvětu chudým, a spolu s osvětou lidské sebevědomí a novou naději.

Jeho nepřátelé mu spílají komunistů - on však komunismus zásadně odmítá a správně prohlašuje, že komunismus nic neřeší. Odmítá každé násilí a varuje před ním. Odmítá diktatury pravé i levé, protože ví, že diktatura a násilí jsou totéž a jednou rozpoutané násilí se stupňuje a vede logicky ke katastrofě. Prohlašuje, že problém dnešního světa netkví v rozporech Západu a Východu. Mocní na obou stranách jsou vždy ochotni se nějak dohodnout, zejména na účet ostatních. Vidí nebezpečí dnešního věku v narůstání rozporu mezi bohatým Severem a chudým Jihem a předvídá katastrofu, nepodnikne-li svět společně něco účinného. To účinné musí podle něho začít výchovou ke svobodě a k osvobození ode všech forem útlaku a zotročení.

Hledá a nalézá v tomto snažení spojence na celém světě. Prozatím jen skupiny a nečetné organizace, které jsou připraveny brát smysl evangelii vážně a podle toho jednat, ale věří, že těchto spravedlivých bude stále přibývat a že diktaturám a útlaku jednou dojde dech. Doslova se ztotožňuje s touto nadějí a stává se tím jedinečným příkladem pro mnohé jiné. Sam je neobyčejně skromný. Již dávno se zřekl výsad svého postavení. Odstěhoval se do malé sakristie, aby byl blíže Bohu a svým chudým, jimž zasvětil celý svůj život. K jeho osobě nemůže nikdo zůstat lhostejným. Má proto nesčetné přátele, ale i mnoho nepřátel a počítá s tím, že jeho nepřátelé se ho budou chtít zbavit všemi prostředky. Úřady mu nedovolují mluvit v rozhlase a v televizi, ale on dokáže využít i toho malého prostoru, který je mu ponechán, aby pracoval na uskutečnění svého díla. Je skvělý organizátor. Na Druhém vatikánském kon-

cilu byl jednou z vůdčích osobností a dokázal pro svou myšlenku nadchnout celou řadu ostatních účastníků. Ve své diecési osobně organizuje nesčetné akce na pomoc všem těm, kteří pomoci potřebují. Ale jeho činnost není pouze charitativní. Konečným cílem jeho snažení je vrátit lidskou důstojnost všem utlačeným a hlas všem unčným.

Je to nesmírný úkol, který si uložil a výsledek zcela záleží od toho, kolik mu bude dopráno času k jeho uskutečnění a kolik najde ochotných a obětavých spolupracovníků. Mocní tohoto světa, od brasílských velkostatkářů až po mocné mezinárodní trusty mu nepomohou. Spíše naopak. Jeho argumenty však mají svou logiku a je jistě oprávněná naděje, že těch, kteří mu porozumí a budou ochotni ho následovat, bude stále více. Naděje je slovo, které tak často zaznívá z Camarových úst. On sám se s ní zcela ztotožnil. Naděje pro chudé i bohaté, že najdou společnou řeč, naděje pro křesťanství, že se vrátí ke svým původním ideálům a raději pro svět, že se mu podaří přežít.

An

X X X X

IDEÁL KŘESŤANSKÉ DOMOKRACIE V THEORII A PRAXI.

Zdravý společenský organismus, právě tak jako organismus lidského jedince, je-li dlouhodobě vystaven jakémukoli destruktivnímu vlivu, v kritické fázi zhojbného procesu buď podlehne, nebo s vypětím svých duchovních i hmotných sil obstojí. Obstojí-li, je překonaným bezprostředním ohrožením své existence ve svém dalším bytí dokonce posílen resp. ozdraven. Principem onoho ozdravení je přirozené, často drastické vyloučení všech rozkladných zárodků, a to i těch, které se bezprostředně nepodílely na vytváření krisového stavu. Životopisy každého jednotlivce, právě tak jako dějiny lidstva, se zdají bytí toho neklamným důkazem, neboť jsou to právě ony kritické stavy totálního ohrožení, jež z lidí vytvářejí osobnosti, ba i z malých národů velmoci ve smyslu duchovním. V této souvislosti je pro současníky historie uplynulých padesáti let, během nichž existence parlamentní demokracie byla potříkrát vážně ohrožena, totiž hospodářskou krizí třicátých let, druhou světovou válkou a konečně současnou komunistickou expansí, vhodným námětem k uvažování.

Černý pátek na newyorské burse v r.1929 ve svých důsledcích představuje dovedení zásad liberální demokracie v duchu otců francouzské revoluce "laissez faire, laissez aller" ad absurdum. Krise třicátých let je tedy současně prvním hnatatelným důkazem odumření liberálního pojetí parlamentní demokracie. Logickým důsledkem této skutečnosti je na jedné straně vznik některých totalitních režimů, které negovaly demokracii jako takovou a na úkor celého souboru osobních svobod a všeobecně platných lidských práv si činily zásluhu na zajištění ilusorní hospodářské stability. Vpravdě není možné popřít, že by starověký otrokářský řád trpěl chronickou nezaměstnaností, nebo cyklickými hospodářskými krisemi. Shledáváme nejen theoreticky ale i ze zkušenosti vezprostředně následujícího dějinného vývoje toto řešení za zjednodušené, ba absurdní, neboť nedostatky rázu číře accidentálního byly odstraněny likvidací samé podstaty demokracie jakožto metody, jakožto mravního principu, jehož původ nenaalézáme u encyklopedistů a ve francouzské revoluci, ale už o něco dříve, totiž v křesťanském ideálu rovnosti, jenž

zůstává dodnes živým ideálem všelidským.

A tak na druhé straně jako důsledek krachu liberální teorie se začíná právě v období mezi dvěma světovými válkami intenzivněji pracovat na reformě systému parlamentní demokracie tím, že se jde ke kořenům myšlenky rovnosti všech lidí před Bohem, tedy i před zákonem a státní vrchností. Opěrnými body demokratického reformního hnutí je Evangelium, křesťanská filosofie především v podání sv. Tomáše Akvinského, kterého lze právem označit za praotce moderní křesťanské sociologie, papežské encykliky a průkopníci křesťanského odbořového hnutí z konce minulého století. Z moderních reformátorů, zabývajících se systematicky křesťanským pojetím demokracie nelze nejmenovat zasloužilého profesora filosofie sorbónské university Jean Jacquesa Maritaina, též z období mezi oběma světovými válkami. V Čechách to byli mimo jiné Msgre Srámek, doc. Dr. Vašek, Timotheus Vodička, Dr. Adolf Fuchs, Dr. S. Braito a mnoho jiných křesťansky orientovaných myslitelů, kteří se daného tematu dotýkali okrajově. Jejich hlas byl až do vypuknutí druhé světové války hlasem prorockým, nicméně hlasem volajícím na poušti.

Téměř současně s křesťanským reformním hnutím vzniká pod vlivem marxistické teorie reformní hnutí sociálních demokratů, které se rovněž od samého počátku zřiká diktatury a totalitního řešení sociální otázky v podmínkách liberálního pojetí demokracie. Z teorie i praxe přes nesporné zásluhy na poli sociálním i ideologickým v konfrontaci s totalitním komunismem lze konstatovat, že program sociálně demokratických stran dodnes nabízí s krajní nedůsledností řešení polovičaté. To proto, že se mlčky přidržuje rousseauovské teorie o společenské smlouvě, jež je ideologickým pilířem celého období liberalismu.

Jinými slovy, sociálně demokratická reforma spočívá v reformě accidentálních nedostatků, při čemž jejich prapůvod zůstává nedotčen, zatímco křesťanská reforma se dotýká samé essence společenských neduhů liberalismu tím, že odmítá učení o společenské smlouvě, odmítá francouzské encyklopedisty a odhaluje pravé základy demokracie, základy nejen podstatně starší, ale nesrovnatelně hlubší, staví rovnost všech lidí do světla nadpřirozeného řádu, který je v dokonalém souladu s řádem přirozeným, ježž však převyšuje, protože nakonec nejde ani tak o formální občanskou rovnost před zákonem, jako o rovnost aktuální ve smyslu duchovním, a jako nejvyšší princip mravnosti ve státě ve srovnání s mravním zákonem zjevené Pravdy občanský trestní zákoník neobstojí. V této souvislosti stojí za zmínku, že první demokratické instituce vznikají na půdě církevní ve formě různých řeholí, a to dávno předtím, než bylo možno demokratické zásady aplikovat na státní společenské zřízení, tedy hluboko v době naprosté nadvlády absolutní monarchie.

Sociálně demokratické a křesťansko-demokratické reformní hnutí, ač vycházejíc z různých ideologických pozic, se dojemně shodují v jediné závažné ethické zásadě, kterou se jako jediná snaží důsledně aplikovat, že totiž dobro obecné je nadřazeno dobru soukromému. V důsledku toho praktickým politickým postulátem obou hnutí bylo ještě v období před vypuknutím druhé světové války zrušit nedotknutelnost soukromého vlastnictví a definitivně pohřbit liberalistickou zaklínací formuli "laissez faire, laissez aller". Druhá světová válka a první poválečná léta tomuto vývoji napomohly do té míry, že i drastické zásahy státu do soukromého hospodaření

(uzavírání obchodních smluv velkých společností, povinná sociální péče, stanovení minimálních mezd, regulace pracovní doby spolu s částečnou regulací cen atd.) se staly samozřejmostí. V současné době tedy na tomto sociálním poli není veden spor mezi oběma směry o zásadu, jako spíše o míru a prostředky k zdokonalení řídicí hospodářské úlohy státu. Jedině v tomto smyslu a v této sféře není občasná spolupráce těchto politických seskupení náhodnou nebo číře oportunní záležitostí.

V rámci daného tematu zbývá posléze naopak

- 1) vytyčit sporné body mezi křesťany a liberály (liberály v širším slova smyslu včetně sociálních demokratů) a
- 2) theoretické závěry demonstrovat na současné aktuální politické praxi v třetí, dosud nejobtížnější zatěžkávací zkoušce demokracie ze strany komunistického imperialismu.

K porovnání stačí uvést zásadní rozpor, patrný z následujícího srovnání:

Liberálové:

- a) Zdrojem veškeré moci ve státě je lid
- b) nositelé státní moci jsou zodpovědní lidu, v lepším případě svému svědomí, přičemž nejvyšší ethickou normou politického činu je prvek výhradně lidský

Křesťané:

- Zdrojem veškeré moci vůbec je Bůh (lid je prostředníkem)
- Nositelé státní moci jsou zodpovědní především Bohu, posléze lidu, přičemž nejvyšší ethickou normou politického činu je přirozený zákon doplněný zákonem nadpřirozeným, jejichž původcem je Bůh

Uvedená křesťanská interpretace demokracie nás kupodivu přivádí k poznání, že tolik od doby francouzské revoluce soustavně vysmívaná křesťanská formule "král z Boží Milosti" reprezentuje thesi, která teprve a především právě v moderním pojetí demokracie nachází své uplatnění. Král jakožto absolutní monarcha byl za obecné blaho duchovní a materiální zodpověden především Bohu, neboť k tomuto účelu byl právě Bohem, jenž je jediným zdrojem moci, zplnomocněn, právě tak, jako je Jím zplnomocněn volič, zákonodárce a představitel moci výkonné v moderní křesťanské demokracii. Tedy konkrétně např. volič je za svůj hlas odevzdáný té či oné politické straně zodpověden především Bohu atd. Pokrok oproti středověku tkví tedy v tom, že ač zásada zůstává nezměněna, dochází teprve v současné době k jejímu plnému pochopení a postupnému uskutečňování. Dnes tedy nikoli "král z Boží Milosti", ale "z Boží Milosti volič" (občan jakožto jeden z nositelů státní moci, která je mu Bohem svěřena). - Poněkud archaicky znějící "z Boží Milosti" též proto, že křesťanské sociální nauce se člověk sám o sobě, tedy v řádu přirozeném, zcela reálně jeví jako nikoli absolutní mravní kritérium čili za svěřenou mu moc nemůže být beze zbytku a výhradně zodpověden jen člověku. Kritériem se do jisté míry stává ve spojení s absolutní zjevenou Pravdou čili splynutím řádu přirozeného s nadpřirozeným, jež je tak jako tak charakteristické pro essenci člověka (J.J.Maritain: "humanismus theocentrický"). V tomto smyslu je člověk mimo nadpřirozený řád jakýmsi torsem (J.J.Maritain: "humanismus anthropocentrický"), jehož mravní kvalita se může stát kritériem nahodile, nikoli však ve své podstatě.

2) Aplikujme uvedené theoretické závěry na současnou politickou praxi, jež je předznamenána obranou svobodného světa před hrozbou totalitní komunistické ideové i mocenské expanse. Tato trvá v období po 2.světové válce již plných dvacet šest let, během nichž některé demokracie podlehly, jiné obstály,

další jsou na nejlepší cestě, aby podlehly. Marx-leninská theorie totiž s vyspělou propagandistickou mašinerií a nevybíravými politickými metodami legálními, pololegálními a ilegálními se může honositi jednou nezaviněně pozitivní vlastností. Za účelem likvidace demokracie s neobyčejnou důsledností a vpravdě vyčerpávajícím způsobem odhaluje všechny její slabiny. Je jakousi lučavkou královskou demokracie, prubířským kamenem její pravosti. - Hle, jak skvělá příležitost pro svobodomyšlné tvůrčí duchy v oboru demokracie ve svobodném světě.

Komunistická totální poválečná expanse za účelem ujařmení všech svobodných národů světa triumfuje na základě obratného zneužití

a) nespokojenosti, vyplývající z nedostatku sociálního zákonodárství (formace tříd a jitrění rozporu mezi nimi, stávky, nepokoje, ozbrojená povstání)

b) vlivu soukromého kapitálu na tvorbu státní politiky, jejímž vůdčím motivem se stává zisk (za současné sociálně-demokratické vlády v NSR budování těžkého průmyslu v SSSR)

c) lhostejnosti a z ní vyplývající politické desorientace většiny v blahobytu žijícího obyvatelstva v rámci jinak dosud dobře prosperující demokracie (soustavná "mírová" propagandistická kampaň t.zv. socialistických států - válka ve Vietnamu, zneužívání kulturních a sportovních podniků k ideologické infiltraci),

d) sklonu parlamentní demokracie ke kompromisu ad absurdum (nedůslednost demokracie, jež i v krajním svém ohrožení trpí hnutí, jež usilují o její zničení),

e) oportunismu politických stran s nevyhraněným programem bez hlubší světonázorové orientace a s nedostatkem pevných mravních zásad (ve svobodném světě spolupráce různých odrůd socialistických stran s komunisty, podbízení voličům, populární laciná opatření v oboru pornografie, potratů, pochybné akce za zajištění "věčného" míru ve formě bezcenných smluv, kritika vojenských rozpočtů a daňového zatížení obyvatelstva v důsledku budování nepostradatelné obrany země, to vše za účelem dočasného volebního vítězství a pouhého odálení katastrofy),

f) nedostatku bdělosti bezpečnostních orgánů režimů nikoli policejních, respektujících osobní svobodu jednotlivce (vyсланectví jakožto špionážní centrály na půdě cizích států atd.),

g) anachronického nacionálního resp. panevropského šovinismu (francouzská zahraniční politika v posledních patnácti letech, vztah západní Evropy k USA, její nezájem na obraně svobodného světa v jihovýchodní Asii a na dálném východě, ba mnohdy víc než nezájem, dokonce bojkot.

Poválečná křesťansko-demokratická hegemonie v západní Evropě, poznamenaná nesmazatelnou pečeti osobností formátů Adenauera, Schumana a De Gasperiho, vytvořila to, na co liberálové nestačili, totiž duchovní a materiální hráz této komunistické expansi jakýmsi "pokřtěním" dosud liberálního pojetí demokracie, a to zhruba následujícím způsobem:

a), b) Stát se nezříká za války přirozeným způsobem získané pravomoci zasahovat do sféry soukromého podnikání, naopak ji rozšiřuje nejen ve prospěch širokých vrstev dělného lidu, ale též ve snaze o emancipaci státní politiky od vlivu soukromého kapitálu. Tato snaha na jedné straně představuje určité omezení svobody, převážně mocných kapitálových skupin

obyvatelstva, na druhé straně však její rozšíření, resp. prohloubení ve prospěch nejširší veřejnosti tím, že jednoznačně podporuje drobné podnikání (řemeslnou výrobu, družstevní podnikání), jímž se občan stává po všech stránkách na státu co nejméně závislým (revoluční změny v pravomoci odborových organizací, Schumanův plán, embargo na dodávky strategického materiálu do komunistických zemí, účast zaměstnanců na zisku podnikatele etc.).

c) Poněkud výraznější politicko-osvětovou činností pol. stran i některých kulturních organizací, v neposlední řadě pak snahou o aktivní politickou účast co největšího počtu obyvatel (snížit vysoké procento lhostejných), přičemž nutno dodat, že propaganda typu totalitních režimů je demokracii cizí.

d) Program křesťansko-demokratických stran je sub specie aeternitatis poznamenán snahou o splnutí řádu přirozeného s nadpřirozeným na základě neměnných principů křesťanské sociální etiky, jež vytváří jeho pevnou strukturu, připouštějící kompromis jen v otázkách accidentálních, nikoli esenciálních. Tím je jednak nebezpečí oportunismu a kompromisu ad absurdum u křesťanských demokratů ve srovnání s ostatními politickými směry omezeno na minimum, na druhé straně pak tato soustava ve své podstatě neměnných zásad představuje ve svobodné soutěži s ostatními politickými seskupeními požadavek kvalitnější politické práce.

e) f) Politická hnutí, zúčastněná ve svobodné soutěži o vítězství ve svobodných volbách za tím účelem, aby je jednou pro vždy odstranila (komunisté, fašisté, monarchisté etc.), jsou z přirozené lidské velkodušnosti demokracie pod přiměřeným policejním dohledem trpěna (nikdy se však nemohou stát koaličním partnerem křesťanských demokratů) až do okamžiku krajního ohrožení, kdy jsou likvidována.

g) Politické křesťanství ve snaze o všelidskou spolupráci je ve své podstatě nadnárodní, nadrasové, nadtřídní, nadkonfesní a nepřipouští jakoukoli diskriminaci.

Současné politické ambice křesťanských demokratů ve svobodném světě je thema hodné samostatného zpracování, leč v souvislosti s ním a s tím, co bylo dosud řečeno, je nutné dotknout se toho, co činí křesťanskou demokracii politickým hnutím jedinečným, výlučným, specifickým. Jedině totiž ona právě v důsledku svého napojení na řád nadpřirozený je implicitně nadána schopností porušit circulus vitiosus přirozeného společenského vývoje, který spočívá v tom, že lze zabránit katastrofálním hospodářským krisím; lze snad dokonce zabránit i válkám při zdokonalené funkci OSN, nelze však zabránit mravní zkáze z nadměrného blahobytu, jehož dosažení je mimochodem vytouženým cílem nebo výsledkem veškerého úsilí všech lidí dobré vůle. Moderní pozitivistická sociologie řešení nezná, ani se tímto povýtce sociologickým problémem nezabývá, protože přesahuje meze její vlastní vědecké metody a ponechává nasycenou společnost přešlapovat na místě a pozvolna odumírat ve slepé uličce duchovního marasmu.

Naproti tomu právě problém nejen hospodářské, ale především duchovní společenské prosperity je odpradáвна ústředním tematem křesťanské sociální nauky. Ta, vycházejíc z poznání porušené přirozenosti člověka, plně chápe společenskou funkci náboženství, jež se tak stává její nedílnou součástí, jakoužto prvek vpravdě revoluční, jenž paralyzuje důsledky této porušenosti, ruší začarovaný kruh přirozeného vývoje, činí člověka svobodným, t.j. v podstatě nezávislým na vnějších

okolnostech, a schopným překonat to, co s hlediska řádu čiře přirozeného je nepřekonatelné. Křesťanství jako jediné je tedy programem revolučním v pravém slova smyslu, neboť uskutečňuje vnitřní duchovní revoluci v člověku, bez níž revoluce společenská je hazardním bláznovstvím.

Z řečeného dále vyplývá, že křesťanská demokracie implicitně v sobě zahrnuje nekompromisní požadavek permanentní sociální reformy za současného rozvíjení osobní svobody jednotlivce, zatímco ostatní sociálně reformní hnutí - za současného omezování osobní svobody jednotlivce - který je v jejich pojetí postupem času redukován na pouhou statistickou jednotku.

Politický ideál křesťanství představuje maximum, jehož uskutečnění pak předpokládá radikální reformu, a ta je záležitostí lidí vnitřně svobodných, tedy mladých bez ohledu na kalendářní věk. Křesťanství jim nabízí neomezené možnosti.

E.G.M.

x x x x x

POJIŠTĚNÍ

Důležité upozornění pojišťovací komise našeho Svazu.

V poslední době jsme se doslechli o větším počtu případů, kdy naši krajané uzavřeli životní pojistky na základě zcela nesprávných a mnohdy nepravdivých informací. Podvodné sliby učiněné se strany pojišťovacího úředníka ovšem nijak pojišťovnu nezavazují, neboť tato je vázána pouze na dohodu obsaženou ve smluvním návrhu.

Jak k těmto případům došlo? Nuže, jsou lidé, kteří se kromě svého hlavního zaměstnání zabývají též pojišťovací činností. Poskytnutí dobré rady je zajímavé právě tak málo, jako zákazník sám, neboť mají pouze jeden cíl: získat pokud možno lehce nějaké peníze navíc, při čemž je jim zcela lhostejné, zda tím bude někdo poškozen. Je tudíž ve Vašem osobním zájmu, řídit se následujícími radami:

- 1/ Jednejte výhradně s poradci, kteří jsou pojišťovacími úředníky z povolání. Tito se mohou prokázat buď průkazem totožnosti (Ausländerausweis), kde je jejich povolání uvedeno, nebo členskou legitimací Švýcarského svazu pojišťovacích inspektorů (SVVIA = Schweizerischer Verband der Versicherungsinspektoren und Agenten). Pouze tito odborníci dávají záruku, že Vám bude poskytnuta dobrá a spolehlivá rada.
- 2/ Právo odstupu od smlouvy. Smlouvy, které byly uzavřeny na základě nepravdivých informací nebo nesplnitelných slibů, jsou podle švýcarského práva neplatné! Mohou být tudíž ihned zrušeny a zaplacené částky mohou být požadovány zpět.
- 3/ Kdo chce mít jistotu (a to je určitě přání nás všech), že se nestal obětí nekvalifikovaného zástupce, nechť si vyžádá bezplatnou informaci u pojišťovací komise našeho Svazu. Dotazy adresujte písemně, pokud možno s fotokopií uzavřené smlouvy, na redakci Zpráv. Plná diskretnost je v každém případě zaručena.

HLASY ČTENÁŘŮ

Uveřejňujeme příspěvek polemizující s úvodním článkem minulého čísla členského oběžníku. Problém mládeže je dnes jedním z nejzávažnějších. Bylo by velmi na místě, aby se o něm rozepsali i další čtenáři.

Spontánní křesťanství vlasatých a vousatých hochů
a dívek z parku v Amsterdamu.

V sedmém čísle Zpráv ČSKP se objevil úvodní článek pod titulem "Ti mladí", v němž autor v živelné, čisté a upřímné mladé povodni vlasatých a vousatých, jež spojuje křesťanství s odporem proti establishmentu, hledá spásu zkaženého světa, reprezentovaného dospělými, kteří propadli penězům, sexu a ujetým kilometrům. Polemizuje přitom s názory Dr. H. Madingera, uveřejněnými v jeho knize "Lebenskunde". Podivuhodným způsobem autor zmíněného článku uvádí v souvislost osobnosti Jana Palacha a Jana Zajíce s lidmi, jímž se běžně říká "hyppies". Oběť obou československých mučedníků byla výrazem odporu proti zrádnému establishmentu zemí za železnou oponou, jehož zrádnost spočívá právě v tom, že žádný projev odporu nepřipouští, leč právě ono absolutní sebeobětování, jež je činem ve sféře i komunistickému establishmentu nedostupné. Nevím, do jaké míry byli Jan Palach s Janem Zajícem vlasatí, nebo vousatí, nevím, do jaké míry byli křesťany, zda byli částí proudu křesťanů nikoli spontánních, jenž teče regulovaným řečištěm církví, nebo byli-li tou částí spontánní, živelnou, která je pochopitelně mimo jiné i v nesmířitelné opozici vůči establishmentu církevnímu. Nevím, zda byli marxisté, maoisté, marcusseovci, nebo jen poctiví lidé. Vím však, že to byli lidé nadaní, pracovití, lidé se zušlechtěným citem, jejichž posledním existenčním cílem nebyl trans způsobený hašením, kteří nehlásali "křesťanský" ideál volné lásky a po hlavní nevázanosti, kteří neorganizovali tlupy křečovitých výstředníků, kteří ve veřejných pasážích a suterénech tento ideál v záplavě špíny uváděli v život pro své uspokojení a pro pohoršení mlčící ostráhané a oholené, "zglajchšaltované" většiny. Vím také, že nebojovali proti válce ve Vietnamu pornografií a že neporádali veřejné kravály a bitky s policií proto, že tato zabránila vstupu děvčatům do studentské koleje pro muže dle platného universitního řádu (opět establishment). Palach i Zajíc měli totiž jiné starosti.

Autor polemického článku "Ti mladí" patrně opomněl jenou distinkci, že totiž establishment východní se liší od establishmentu západního, který odpor vůči sobě nejen připouští, ale dokonce legalizuje, takže se stává dialekticky jeho nedílnou součástí, a přehlédl skutečnost, že spontánní živel křesťanství je v dokonalé shodě s establishmentem mravním, který je tím "regulovaným řečištěm církví".

Nezbývá mi tedy než s většinou těch ostráhaných a oholených na rozdíl od autora zmíněného článku vidět v "hyppies" spíše typický projev dekadence nasycené společnosti, než "mladou povodeň, schopnou pootočit kolo světa do lepšího směru". Ostatně "měkčeji" než se dívá, se Západ už na vlasatce dívat nemůže.

E.G.M.